Dr. Csókay András
Az orvos kezel, Isten gyógyít

Lassan három hónapja, hogy reggel ültem kiüresedve a Szt.Borromeo kórház korai, 6 órás miséjén, kisfiam halála 5 évfordulójának napján, Nigeria közepén, az onitshai misszióban. Még nyomott a nagyon nehéz műtétek súlya: mi lesz az agytumoros kisfiúval és a fiatalemberrel, akit elképesztő nehéz körülmények között, állandó Jézus imában sikerült megoperálni. A személyzet műtét közben néha rózsafüzérre fakadt. Hogyan lesznek ma reggel?

Azon gondolkodtam, hogy van-e értelme ennek a borzalmas nagy erőfeszítésnek, amit Rékával, Szeifert doktorral csinálunk most már 7. alkalommal itt Nigéria közepén, felfoghatatlanul nehéz kórházi háttérrel. A múltkor két kisfiú elment, mivel későn kerültek látóterünkbe, egyet sikerült még megmenteni. Vajon a mostanit sikerült-e? De hát olyan egyértelmű és erős hívás jött erre a misszióra 2016-ban Medjugorjeban. Aztán ott van Réka két gyermekes anyaként egy Szent ember férjjel a háta mögött, egyedül nőként Uganda és a nagyon durva Kongói misszió után. Jön megint, hogy napi 150 beteget megnézve, az otthon összekoldult pénzünkből gyógyítsa őket. Mindez egy csepp a tengerben. Van ennek értelme Uram? De hát Teréz Anya mondta: a tenger cseppekből áll! Ránéztem a Jézus szoborra, aminek a novemberi misszióban lüktetett a szíve, amikor szintén mélyponton voltam. Gondoltam, hogy most úgyis csak beleképzelés lesz, ha megint lüktet. A misztikus tapasztalat nem megrendelésre jön. Nem lüktetett. Gondoltam, most a beleképzelés sem működik. Egyszer csak váratlanul integetni kezdett a kezével és mosolygott. Végig a mise alatt! Ilyen hitetlen vagyok, hogy újra és újra kell, hogy megerősítsen, mint pásztor a pulikutyát. Azon már nem is csodálkoztam, hogy ezek után mind a 8 operált beteget, köztük a kisfiút, rendben találtam, amikor a mise után felmentem egy utolsó vizitre. Ez a kegyelem.

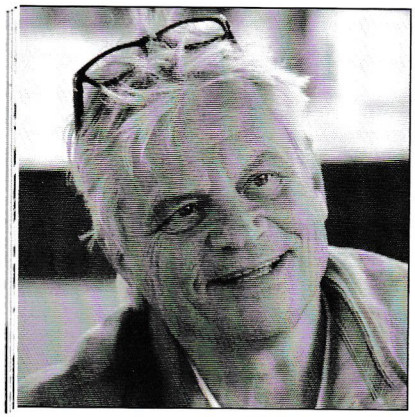

Dr. Csókay András

Mi is történik a mély imádság (kontempláció) közben?

A legmélyebb valós énünkben eredendően csupa jóság, szeretet, öröm és bölcsesség van. A kisgyermek még ott van. Erre rárakódik egy „fájdalom test vagy réteg", ahol megtalálhatók az elszenvedett sérelmeink, bűneink miatti szomorúság, a rosszra való hajlamaink stb. Ezzel nem akarunk állandóan szembesülni, ezért

egy „betonréteget" építünk föléje, és e fölött élünk. Ezen a felszínen lehetünk akár vallásoskodók, jócselekedet halmozók is. Éljük mindennapi életünket a fogyatékosságainkkal. Ezen a felszínen tart minket tv, rádió, kultúra, mobil, internet, egyszóval „megy állandóan a mozi. Egy a lényeg, hogy a valós énünkhöz ne találjunk oda, hanem ez a fejben állandóan beszélő én, az ego, elhitesse magáról, hogy Én valójában Ő vagyok, nem pedig a valós mélyben lévő Énem. Ez az egom történetekben utazik a jövőben, a múltban pásztáz vagy a felszínen mozgat. A jelen a legnagyobb ellensége, mert ha a jelenben vagyok, akkor a valós Énembe jutok, az eredendő jóságba. Csak két nap van, amikor nem tudok semmit tenni az életemben, a tegnap és a holnap. A veszteségeink által lehullik az én tudat, megmarad a tiszta valóm. Az ego sokszor kellemes vagy kreatív jó gondolatokat hoz, hogy elterelje a figyelmet a csendről, melyben találkozhatok valós önmagammal. Az imában ezt is „polcra kell tenni", majd utána lehet foglalkozni velük. Nem kell félni, nem felejtjük el őket. Nem szabad azonosulni az egoval, ami egy szereppel akar azonosítani téged, ez lehet akár egy szép szerep! (Pl. tanúságtevő vagyok, jótékonykodó vagyok stb.). Egy szó áll mindennek a mélyén: ENYÉM! Markában vagyok az egonak. Az „én hitem magasabb rendű" vágy és a különböző „gőgfajták" vágyai. Ha az ego alszik, és a szívem virraszt, ez a mély ima. A fejemben beszélő hang visszatér a forráshoz. Ez a szemlélődés. Az egoból mindig a nyugtalanság jön, a valós énemből a béke. Ezért mindig visszatérek a mély imádságba, a jelenbe. Mi történik akkor, ha visszalépek, és csendben vagyok, imádkozom, magam vagyok. Nem állapotban vagyok, hanem „észlelésbe, nézésbe" kerülök. Elkezd feltöredezni a „beton" kezdenek előjönni az érzelmek, indíttatások, gondolatok a sötét rétegből. És ez nem kellemes. Erre odaszánás , bátorság kell és bizalom, hogy át fogom izzadni, szenvedni magam ezen a fájdalom testemen, sötét zónán, és megérkezem a valós énembe, ahol magával Istennel találkozom. Nem én leszek Isten, nem átistenülök, hanem találkozom Vele, erőt, szeretetet, megbocsátást kapok tőle, le tudom győzni önmagam. Mert ehhez kell a legnagyobb bátorság. Ezért volt gyáva Hitler, Sztálin és az összes diktátor, s ezért bátrak a szentek. A tökéletes kiüresítésre csak Jézus volt képes. Meghaladta biológiai lényét, ezért tudott természetfeletti csodákat tenni, ezért tudott feltámadni, mert teljesen lemondott emberi mivoltáról a szenvedése árán. A fakír is képes erre egy töredék részben: ezért tud szöget enni vagy eltemetni magát, de ez nagyon szűk sáv és rendkívülisége valóban van, jelentősége nincs. Mindezek még mind semmik ahhoz képest, hogy Jézus az Eucharisztiában millió és milliárd Szentostyában egyszerre jelen van,(néha vérzik, több ilyen csoda volt már), mindenütt mindenkiben benne van, a Szentháromság egy Istenben és bennünk is a valós énünkben. Én is egy személy vagyok, nem feloldódtam és elvesztem az énemet, mert az én nélküli én nem tudna szeretni,

hanem vele vagyok személyesen, akkor is , ha testem elporladt. Örökkévalóságban vagyunk. Ebbe lépünk be a keresztség által.

Jó példa egy nagyon nehéz műtéti helyzet vagy éppen egy tárgyalás. A stressz gondolkodási blokkot okoz, kézremegést. Mindenütt azt tanítják, hogy ki kell tartani. Jó vagyok, ügyes, okos, gyakorlott és megoldom. Igen, ha emlékből feljön ugyanez a helyzet, már „rutinról" van szó. De ha nem, ahol mély intuíció kell, ott ez nem megy. Görcsössé válik az ember, mert akaratból nem megy. Nincs mit felidézni a múltból, nincs hasonló gyakorlati helyzet az emlékben. Ilyenkor jön, a gondolkodási blokk, a fizikai válasz a meg nem oldódó problémára: torokszorítás, kézremegés stb. Mit ajánl nekünk Jézus ezekben a helyzetekben? Amit Ő csinált a pusztában. Mélyen imádkozott, kísértő ego jött és ment is. Ha gyakoroltad a mély imádságot, a szemlélődést, pillanat alatt hátra tudsz lépni és kimondod, mondjuk egy orvosi nehéz stressz helyzetben: „félek, mi lesz a beteggel", kimondod: „félek, és ezért remegek". Figyeled a kezedet, a légzésedet, és visszalépsz a jelenbe, éber vagy és koncentrálsz. Távolságot vettél fel a félelmedtől, már nem a tiéd. Jézus nevét ismételve nyugodtság tölt el, mert tudod, hogy segít. Ott van, a valós énedben, mert elment a félelemmel teli egod, ahogy a házasságtörő asszony példabeszédében a vádlók is elkullogtak. Ki az, aki fél, ki az, aki haragszik? Már nem jön válasz, mert a valós éned sose fél, Jézusban van. Így működik a hétköznapi misztika pl. az idegsebészetben, nehéz helyzetekben, akár tárgyalásokon, vagy családi válságokban. Mindig jó intuíció, kreatív ötlet jön a valós énedből, mert az igazságot is látja az irgalmon kívül. Hogyne látná, hiszen Jézus van ott veled. Ima és böjt ez a tudomány, a kreativitás kulcsa, természetesen a tanulás is kell hozzá.

Hagyd el a gondolataidat, a cselekvési kényszert és kövess engem! Ezt mondja Jézus, amikor mély imádságra buzdít. A gazdag ifjúnak is ezt mondta a vagyonáról, amihez ragaszkodott. A mély imádságban azt tanuljuk meg, hogy nem ragaszkodunk görcsösen a gondolatainkhoz, érzelmeinkhez. Sok ilyen ragaszkodás van bennünk, hívő keresztényekben. Még Szent Ferencben is volt. A tragédiákra, az értelmetlen szenvedés miértjére, amit orvosként átélünk, ne adjunk könnyű keresztény választ. Isten szeret és hasonlókat, ha igaz is. A válasz az imádságban van. Leszállok abba, ami teljességgel érthetetlen. Nincs intellektuális válasz. Ez nem azt jelenti, hogy ne tudjak helytállni a szenvedésben. Bizalmam van, de ki merem mondani, hogy nem tudok válaszolni. Itt kezdődik az igazi spiritualitás. A kereszten megszólal Krisztusban is az ego: a zsoltárt idézve „miért hagytál el engem?" A valós énjéből pedig jön a válasz: „kezedbe ajánlom a lelkem". „A mély imádságban, a csendben először frontálisan ütközünk önmagunkkal. Óriási erő van ebben, ha van bennünk eltökéltség, és bizalommal kibírjuk. Ez a feltámadás előérzete.